

DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR

1986. AUGUSZTUS

ÁRA: 7,50 FT

HAJSZA ZSUZSA 5 éves, szegedi óvodás rajza

Bizony, gyorsan elszáll a nyár!

Nemrég köszöntöttük csak érkezését, s maholnap már búcsúzhatunk tőle. Továbbléptet az „égi csikón", ahogy a költő mondja. De az augusztus, ez a mostani hónap még a nyáré. Ilyenkor még, jóságos királyként, ő uralkodik felettünk, mi pedig — kicsik és nagyok egyaránt — szívesen hódolunk neki. Fürdünk, pörgünk, elmerülünk éltető fényében, amit jókedvűen reánk bocsát, s igyekszünk minél többet magunkba szívni belőle.

Minden évszaknak megvan a varázsa. A nyár varázsa, ha egyetlen szóval akarjuk megjelölni — a napfény. A napfény, amelyet az emberek ősidőktől fogva az élet forrásának tekintenek, s amelynek csillogó, villogó melengető sugárzásában oly kellemes sütkérezni.

Örüljünk hát a napfénynek! Élvezzük cirógató melegét, s ne bújjunk „nebáncsvirág"-ként az árnyékba előle, még ha megizzaszt is néha.

Dörmögő Dömötör, a Magyar Úttörők Szövetségének lapja, 3—7 éves gyerekeknek. Megjelenik havonta.
XXX. ÉVF. 8. sz.

Kiadja az Ifjúsági Lap- és Könyvkiadó Vállalat. Felelős kiadó: Dr. Petrus György, Főszerkesztő: Kelemen Sándor. Szerkesztőség: Budapest XI., Orlay u. 4. Levélcím: Budapest, Postafiók 112. 1502. Telefon: 668-457. Kiadóhivatal: Bp., Révay u. 16. 1374. Telefon: 116-660.
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely hírlapkézbesítő postahivatalnál, a Posta hírlapüzleteiben és a Hírlapelőfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR) Budapest V., József nádor tér 1. 1900, közvetlenül, vagy postautalványon, valamint átutalással a HELIR 215.96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj negyedévre 22,50, fél évre 45,—Ft, egész évre 90,—Ft.

86.0469 — Kossuth Nyomda, Budapest Felelős vezető: Bede István vezérigazgató

INDEX 25.193 HU-ISSN 0230-1032

A beküldött kéziratokat nem őrizzük meg és nem küldjük vissza.

Belső munkatársak:

Kun Magda olvasószerkesztő,
Kovács Endre képszerkesztő,
Madár Eszter levelező,
Bálint Lajosné szerk. adminisztrátor

Nyári este

Árnyak sora ül a réten.
Nyáj zsong be a faluvégen.
Zúg-dong sűrű raj a fákon.
Békák dala kel az árkon.

Bim-bam! torony üregében
érc-hang pihen el az éjben.

Csillag süt a szeder-ágra.
Lassan jön a pásztor álma.
Rezgő-fű a feje-alja.
Nyár-éj ege betakarja.

Bim-bam! torony üregében
érc-hang pihen el az éjben.

WEÖRES SÁNDOR versei

Égi csikón léptet a nyár

Égi csikón léptet a nyár,
tarka idő ünnepe jár,
táncra való, fürdeni jó,
nagy hegy alatt hűsöl a tó.

Hogyha kijössz, messzire mégy,
hogyha maradsz, csípdes a légy.
Habzik az ég, mint tele-tál,
tarka idő szőttese száll.

RÁKOSY ANIKÓ rajza

HERVAY GIZELLA

Mozgólépcső-mese

Kobak nagyon szeretett mozgólépcsőzni. Ahogy befejezte a tanulást, már ment is a mozgólépcsőhöz, és utazott föl-le órákon át.

— Ha megnövök, építek egy óriási mozgólépcsőt — mesélte Mamának. — Az olyan mozgólépcső lesz, hogy felvisz egész az iskoláig. Mert az iskola a hegy tetején lesz, egy régi várban, hogy könnyen megtanuljuk a történelmet. Egyik bástyájában lesz a csillagvizsgáló, és minden gyereknek lesz egy távcsöve meg egy számológépe, hogy ki tudja számítani a csillagok járását. A másik bástyáról fogunk ejtőernyővel ugrálni lefelé, a harmadik lesz a helikopterállomás, a negyediken lesz a magaslati napozó.

Mikor kicsengetnek a csillagvizsgáló óráról, akkor mozgólépcsőn gyorsan a helikopterállomásra megyünk, mindenki kap egy helikoptert, és körberepüljük az aznapi földrajzleckét, mint a madarak.

— És honnan fogjátok tudni, hogy vége a földrajzórának? — kíváncsiskodott Mama.

— Hát az nagyon egyszerű. Önműködő csengő lesz a helikopterben. Mikor az csengeni kezd, kiugrik a falból egy asztalka, rajta a tej meg a kifli uzsonnára. Megesszük a kiflit, megisszuk a tejet, és visszarepülünk az iskolába. De ha természetrajzóra következik, akkor vissza se repülünk, hanem leszállunk az iskolagazdaságban. Ott minden gyereknek lesz egy pici fejőszéke meg egy pici sajtárja, bemegy az istállóba, és megfeji a tehenet. Kiporciózza neki az ételt, megköpüli a vajat, aztán átmegy a lóistállóba, lecsutakolja a kiscsikót, és fényesre keféli a szőrét. Növénytanórán meg felülünk a kistraktorunkra, és kimegyünk a mezőre. Visszamegyünk számtanórára, ott lesz minden-

F. GYŐRFFY ANNA rajza

kinek a számológépe, nyelvtanórán meg írógépe. Nem kell többet ceruzával írni meg radírozni. Mozgólépcsőn megyünk a nagy televíziós szobába angolt tanulni meg németet. Tornaórára felmegyünk a magaslati napozóba, és ott tornászunk a jó levegőn. Mikor jól kitornásztuk magunkat, akkor mozgólépcsőn átmegyünk a másik bástyába, és ejtőernyőn ereszkedünk le a házunk tetejére.

Itthon nem kell tanulni, mert mindent megtanultunk az iskolában, és egész délután úszkálhatunk a tető-fürdőmedencében, és napozhatunk a tetőteraszon. Mozgólépcsőn jövünk le este vacsorázni, és ágyból nézzük a televíziót.

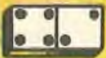

SZŰCS IMRE

Nádas szélén kislibák

Gi-gi-gák
gi-gi-gák
úsznak a
kislibák
gi-gi-gák
gi-gi-gák
aranyló
bóbiták
evezgetnek
úsznak
nádas felé
húznak
fröcskölődnek
fürgén
gyöngyöző tó
tükrén
gi-gi-gák
gi-gi-gák
libegő
bóbiták
csuka ha
csobban
szétrebbennek
nyomban
gi-gi-gák
gi-gi-gák
veszélyt rejt
a világ
zöld várban
bóbiták

GALAMBOSI LÁSZLÓ

Malom

Dirmeg-dörmög a malom.
Tele van a garatom.
Már éjjel nem alhatom.
A liszt szárnya hófehéren
lobog át az ablakrésen.
Bolyhos zsákok dagadoznak,
imbolyognak utcahosszat.
Fölbóklásznak a padlásra.
Pallóra vagy gerendára
kuporodnak, hasalnak.
Többször talpra ugranak.
Kenyér kell az éhes szájba,
holdas cipó, friss kalácska.
Ha már úgysem alhatom,
dübögjöm a garatom.
Zeb-zub zeb-zub, hallgatom.
Én vagyok a vén malom.

KÁNTOR ZSUZSA

Egy délután a Hűvösvölgyben

A nagyréti Óriás Rudi mindig többet és többet evett — annyira, hogy a mamája már nem győzte otthon jóltartani. Ezért aztán — vendéglőt nyitottak a Hűvösvölgyben. Egy szép vasárnap délután oda kirándultak néhányan a házból, és akkor látták meg a helyre zöldvendéglőt, melynek cégtábláján nagy betűkkel ez állt:

VENDÉGLŐ ÓRIÁS RUDIHOZ

Minden asztal foglalt volt a lombos kerti fák alatt. Nekik persze mindjárt csináltak helyet, közel az emelvényhez, ahol két hegedűs meg egy dobos ült a kottatartó állványok előtt. De még nem játszottak. Várták a zongoristát, aki késett.

A vendégek zsibongtak. Óriás Rudi egyszerre tíz asztalnak hozta ki a rendelést. Tohonyán lépdelt, de magasra kitartotta a súlyosan megrakott, hatalmas tálcát a feje fölött.

Néhány korsó sör után emelkedett a hangulat. Leghamarabb Szédült Károly házmesternek szállt a fejébe a szesz, fergeteges jókedve támadt, és minduntalan felkiáltott:

— Csudajó vendéglő, csudaszép délután! De miért nem játszik a zenekar?

Amálka almazöld ruháját vette fel, Zebuska kékfestőben volt, Szédültné Annamária fején gyönyörű florentin kalap. — No, de csak vigyázzon rá — mondta Tót E. Bonifác, felhörpintve negyedik korsó sörét —, bele ne essen a levesestálba, potty!

Erre is felharsant a nevetés, Szédült mester a térdét csapkodta:

— Csudajó vendéglő, csudaszép délután! De miért nem játszik a zenekar?

Mert azok csak ültek fent az emelvényen. A két hegedűs, meg a dobos a kottatartó állványok előtt. Vártak. Várták a zongoristát, aki késett.

— Úgy látszik — mondta kékfestő ruhájában a nefelejcs szemű Zebus —, nem lesz itt ma már zene.

Hanem akkor felállt az asztaluktól hívatlanváratlanul a kis Oroszlán Rihárd, felment az emelvényre, és leült a zongorához. Csak bámultak utána, szólni nem mertek. Egyedül Kovács Cipernovszka Teréz szegődött védelmezőn a nyomába, és megállt mögötte, mint egy torony. Oroszlán mindjárt játszani kezdett.

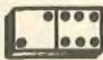
Azt tudták, hogy hozzá került Amálka kibelezett zongorája, de azt nem, hogy minden este leül elébe, és pögyögtet a süket billentyűkön. Egy dalt — ami régen motoszkált a fülében — próbált eljátszani, mindig csak azt próbálta-gyakorolta, és most kíváncsi volt, hogy hangzik igazi zongorán.

Úgy begyakorolta, tökélyre vitte; p o m p á s a n hangzott. Amikor már harmadszor és negyedszer csendült fel ugyanaz, a hegedűsök is megtanulták, felemelték a vonót, állukhoz illesztették a hegedűt, és rázendítettek. A dobos is hozzá-hozzákoccintotta a dobhoz a verőt. Teréz hébe-hóba lapozott a kottában, csak hogy ő is csináljon valamit. Oroszlán fel se nézett, belső kottából zongorázott. Játszott, ameddig jólesett neki, és aztán felállt. Hanem akkor kitört a taps, kurjongattak az asztaloktól a vendégek:

— Hogy volt, hogy volt!

És Szédült mester: — Csudajó vendéglő, csudaszép délután, p o m p á s zenekar!

— Halljuk-halljuk, hogy volt! — hangzott mindenfelől.

Hogy volt, hogy volt? — gondolta Rihárd, hát csak így —, és leült újra a zongorához, és eljátszotta megint azt a dalt.

És aztán újfent kétszer. Négyszer. Ötször.

De valahányszor feláll, dübörög a taps: hogy volt, hogy volt!?! — Még jó, hogy ott a Teréz és elkiáltja magát:

— Nincs több ráadás!

Azzal levonultak az emelvényről. Innen is, onnan is szorongatták Rihárd kezét:

— Remek volt, gratulálunk!

— Nicsak, nicsak — mondta Tót E. Bonifác —, senki se tudta, hogy mit tud!...

És Tót E. Zebuska lelkesen érdeklődött:

— Milyen érzés ott fent, a zenekarban, az emelvényen játszani?

— Jó, nagyon is jó — felelte kissé zavartan oldalt hajtva a fejét —, habár otthon, amikor csak magam vagyok egyedül, ennél valahogy *még szebben* szól ez a dal.

Az Amálka süket zongoráján? Hű, de bogaras ez! Miket beszél? — néztek egymásra meghökkenve, és már majdnem kitört megint a hahota, de akkor megeresztette mély-zengő hangját a hatalmas Teréz:

— Az csak természetes, nagyon is érthető! Szinte hallom is ahogyan, ő!

— Akkor jó — mondta megnyugodva Oroszlán Rihárd, és felcsillant hosszú-sárgásszeme:

— Majd még gyakorolom.

— Mindhalálig! — kurjantott Szédült mester, és aztán hazafelé is egész úton:

— Micsoda vendéglő! Micsoda délután! Micsoda siker! Sohasem fogjuk elfelejteni!!!

STUIBER ZSUZSA rajzai

BAKÓ ÁGNES

A szomorú herceg és a pásztorlányka

Volt egyszer egy pásztorlányka. Nem volt egyebe tíz fehér libánál; az sem az övé volt, hanem egy falubéli gazdáé. Ő csak őrizte. Napkeltekor kihajtotta mindet a völgybe, s mialatt zsenge füvet csipegettek, a pásztorlányka egy bokor tövébe telepedett és így énekelt:

Enyém az erdő,
enyém a rét,
a virág, az illat,
a felhő, az ég,
a csillag, az este,
a hold is enyém,
nincs gazdagabb nálam
a földkerekén!

— Ej! — csóválta fejét a falu népe —, világgá ment az esze ennek a lánynak! Annak örül, amije nincs.

A pásztorlányka pedig kacagott és ezt felelte:

— Helyén van az én eszem! Aminek örülök, mind az enyém. Ha hiszitek, ha nem, én vagyok a leggazdagabb a faluban, mert nálam lakik a boldogság! — Azzal tovább énekelt.

Fenn a hegyen, magasan a völgy fölött egy várkastély emelkedett. Büszke falait zöld repkény futotta be, számtalan égbe nyúló, csipkés tornya fehéren izzott a napsütésben. Ebben a várban lakott a szomorú herceg.

Esztendővel ezelőtt hallották utoljára nevetni. Azóta búslakodott, s lett napról napra szótlanabb, mióta túlrepült a várfalon, tenyerében nevelt, szép fehér galambja.

Várta a herceg. Várta, hogy visszajön. Óraszám álldogált a bástyafokon, az eget kémlelve, de a fehér galamb nem tért vissza hozzá. Szomorú lett a herceg. Elsiratta a hófehér galambot, s minden kihullott könnye keserű méreg lett a szívében.

Naponta kisétált a bástyára, de már nem a galambot várta. Lefelé nézett szomorú szemmel, a völgybe. Egyszer meghallotta a pásztorlányka énekét. Magához kérette, és így szólt hozzá:

— Ne énekelj többé a völgyben, pásztorlányka! A te dalod vidám és boldog. Elszorul a szívem, ha hallom, mert bennem tengernyi szomorúság lakik.

Hiszen tudta azt a pásztorlányka jól. Tudta azt minden élő emberfia a völgyben, és azon túl; éppen csak nem beszélt róla senki. A várbeliek nyelvét megkötötte a sajnálkozás, a falu népe meg ezt gondolta:

Ha elrepült az a galamb, hát elrepült. Őrizte volna jobban a herceg. Borúra — derű, majdcsak megvigasztalódik — azzal kapálta a krumplit tovább.

— Miért fáj neked a vidámságom, herceg? — kérdezte a pásztorlányka. — Miért fáj neked az én boldogságom? Engedd, hogy ezután is énekeljek a völgyben! — kérlelte. — Cserébe adok neked valamit, aminek örülni fogsz.

Szomorú herceg csendesen bólintott.

Este a pásztorlányka egy galambot hozott neki. Szép galamb volt; fehér tollú, szelíd. Evett volna ő is a herceg tenyeréből, szállt volna a vállára, de a herceg nem nyújtott eléje magot, nem engedte a vállára szállni.

Nagy sokára aztán magához hívatta megint a pásztorlánykát.

— Adj nekem egy kevéske boldogságot a tiédből! — mondta neki.

— Az én boldogságomat csak az én szívem érzi — nézett rá mosolyogva a pásztorlányka —, nem felezhetem meg veled. De megtanítalak újra nevetni, és akkor boldog leszel.

Kézen fogta a herceget, és magával vitte a völgybe, ahol napsugár táncol a pázsiton, s a kék, sárga meg lila virágok kelyhén bársonyos szárnyú lepkék sütkéreznek.

Ott, a völgyben még szebben csengett a pásztorlányka éneke. A herceg jól ismerte már a dalt, vele dúdolta hát ő is. Észre sem vette, hogy mosolyog. Csakhogy a pásztorlányka észrevette, s kacagva énekelt tovább:

Enyém az erdő,
enyém a rét,
a virág, az illat,
a felhő, az ég . . .

És, mire lebukott a nap a várhegy mögött, megtanult nevetni a herceg is.

Volt nagy öröm a palotában. Adták a jó hírt szájról szájra; aranyszegélyes meghívókat vittek a herceg barátainak. Jöttek a fényes hintók, fényes hintókban kényes hercegkisasszonyok; s állt a vigalom a bálteremben.

Nevetett a herceg. Nem törődött többé a pásztorlánykával. Már csak a tejben-vajban fürdetett kényes kisasszonyok kedvét kereste.

A pásztorlányka könnyes szemmel nézett fel a kivilágított palotára. Napkeltekor megint kihajtotta libáit a

SZAVAY EDIT rajzai

völgybe, s mialatt zsenge füvet csipegettek, egy bokor tövébe telepedve énekelt:

Másé az erdő,
másé a rét,
a virág, az illat,
a felhő, az ég,
a csillag, az este,
a hold sem enyém;
nincs koldusabb nálam
a földkerekén!

És hullott a könnye a fűszálra, virágra.

Meghallotta a herceg a pásztorlányka dalát, és maga elé parancsolta.

— Hallod-e, pásztorlányka! — kiáltott rá haragosan. — Ne énekelj a völgyben szomorú dalt többé! Megrontod vele a jókedvemet!

A pásztorlányka bánatosan nézett a hercegre.

— A boldogságomat kérted, és én megtanítottalak nevetni. Cserébe szomorúságot adtál nekem. Azokkal osztod meg az örömödet, akik semmibe vették a bánatodat!

— Úgy mulatok, ahogyan kedvem tartja! — lobbant haragra a herceg. — Törődöm is én már a lepkéiddel, meg a virágaiddal! Boldogulok nélküled is!

— A herceglányok a kincseidre vágynak! — sóhajtotta a pásztorlányka. — A hízelgő szavakat még megunod egyszer... Elveszik tőled meglásd, ezt a kevéske boldogságot is!

— Törődj a magad dolgával! — kiáltott kevélyen a herceg. — Semmi kedvem a könnyeidet látni! Hagyd el a birtokomat, de tüstént! — És kiűzette a pásztorlánykát a völgyből.

Sírva ment útjára a pásztorlányka. Nem tudta merre, nem tudta hová? Hullott a könnye, majd belehalt a bánatba. Vele sírtak a virágok, vele sírtak a madarak, csak az erdő fái susogtak biztatóan.

A herceg ezalatt örült a jókedvének. Vadászott, madarászott, s tette a szépet a hercegláyoknak. Nem gondolt már az elröppent galambra, sem a pásztorlánykára.

Hanem, ahogy telt az idő, s nem hallatszott többé nótaszó a völgyből, egyre gyakrabban könyökölt ki a bástya cifra párkányán. Elunta rég a hercegláynkák nyafogását, terhére lett az udvaroncok civódása, a haszonlesők hízelkedése. Békességet szeretett volna maga körül, s nem talált.

Egyszer, amint lefelé nézett a völgybe, eszébe jutott a pásztorlányka. Előhívatta a lantosát, hogy énekelje el a pásztorlányka dalát. Énekelte is becsülettel a lantos — de másként hangzott az.

Előrendelte a kaszásait; vágják le, hozzák elé a rét minden virágát. Le is vágták a kaszások becsülettel — de ahány szál, mind hervadtan hullott a herceg lába elé.

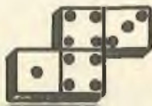
Megparancsolta: fogják össze a rét minden lepkéjét.

Szaladt a sok udvaronc lepkét fogni — de mire a herceg elé került, alélt és bágyadt volt valamennyi.

Nem telt öröme semmiben.

Múlt az idő, s ahogy múlt, a herceg egyre gyakrabban nézett le a völgybe. Egyszer, amint ott áll, ismerős dallamot hoz felé a szél. Messziről jött a hang; hegyeken túlról, idegen völgyből, de a herceg felismerte. A pásztorlányka dala volt.

Felsóhajtott a herceg, míg hallgatta, és nap, mint nap kikönyökölt a párkányon. Lenézett a rétre. Még akkor is, amikor már vastag hó feküdte meg a völgyet.

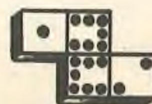
ÖCSI, BÁTYÓ meg a HOMOKVITORLÁS

Marék Veronika

OSVÁT ERZSÉBET

Csuda-fura

Ez a ház,
ez a ház,
hű de csuda-fura ház!

Gömbölyű
a teteje.
Gurigázhatsz is vele.

A gömbölyű
tetején
futkároz a nap, a fény.

Nincs ajtaja,
ablaka.
A szél sem jár be rajta.

Mégis sok
a lakója:
ezer testvérmagocska.

Ez a ház,
dinnyeház,
hol a sok testvér tanyáz,

puha, édes
és piros.
Kóstold csak meg! Nem tilos!

SÓTI KLÁRA rajzai

GYÁRFÁS ENDRE

DÖRMÖGŐÉK KONCERTEZNEK

Kora reggel jön a róka,
farkcsóválva újságolja:
— Hangverseny lesz este, bocsok.
Zenegépet majd én hozok.

Sok idő van szürkületig.
Dörmögőék híresztelik:
— Este koncert! Jó barátok,
ha eljöttök, hallhatjátok.

Alkonyodik, leszáll a nap.
Összegyűlt a vidám csapat:
Dörmiék, a fecske és a
tücsök meg a kecskebéka.

Jön a róka: — Kicsit késtem.
Elromlott a zenegépem.
— De kár!
        — De kár!
                — Hát hiába
szomjaztunk a muzsikára?

Bori mondja: — Azt gondoltam,
ne üljünk itt szótlan-sótlan.
Nincs zenegép? Figyeljetek!
Koncertezni így is lehet.

Bólogat a fecske: — Jól van.
Én leszek a szoprán szólam.
— Én kísérlek — szól a tücsök.
— Tűrhetően hegedülök.

Szól a kecskebéka: — Rólam
nem hírlik, hogy szép hangom van.
Brekegéssel adnék remek,
harsány ritmuskíséretet.

Berci, Marci, Bori brummog,
zsondulnak, mint a mély húrok.
S mi dolga lesz a rókának?
Karmesterként dirigálhat.

Trilla, cirip, brum, brekeke...
Ez aztán a furcsa zene!
Jobb a kedvük, több a móka,
mintha zenélőgép szólna.

SOMORJAI ÉVA rajzai

BORISZ VOVK

Kenyérbél

A mama vajas kenyeret adott Vovának. A kisfiú lenyalta a vajat a kenyérről, a héját körberágta, a beléből pedig emberkét gyúrt.

Mókásra sikerült az emberke. Keze, lába rövidke, az orra meg jó hosszú. Vova játszott egy kicsit vele, aztán kidobta az ablakon. Az emberke lezuhant a betonra.

— Jaj —, kiáltott fel — alighogy a világra jöttem, máris összetörtem magam!

Vova eltátotta száját az ámulattól, az emberke pedig megfenyegette az öklével:

— Megállj csak!...

Vova még mindig ámuldozott, amikor a mamája elküldte a boltba kenyérért.

Vova kért az eladótól egy tizenhat kopekos kenyeret.

— Ne adjon neki! — mondta vékonyka hangon Kenyérbél, és elmesélte, mi történt vele. Az elárusító megtudta, hogyan bánt Vova Kenyérbéllel, és nem szolgálta ki.

— Eredj a pékhez! Kérd meg szépen, lehet, hogy ő ad egy darab kenyeret.

A pék fehér sapkában és fehér köpenyben fogadta Vovát, és kedveskedő hangon kérdezte:

— Hát te vagy az, aki dobálózik a kenyérrel? Menj csak szépen a malomba, kérd meg a molnárokat, őröljenek neked egy kis lisztet!

„Úgy látszik, itt járt már Kenyérbél" — gondolta Vova szomorúan.

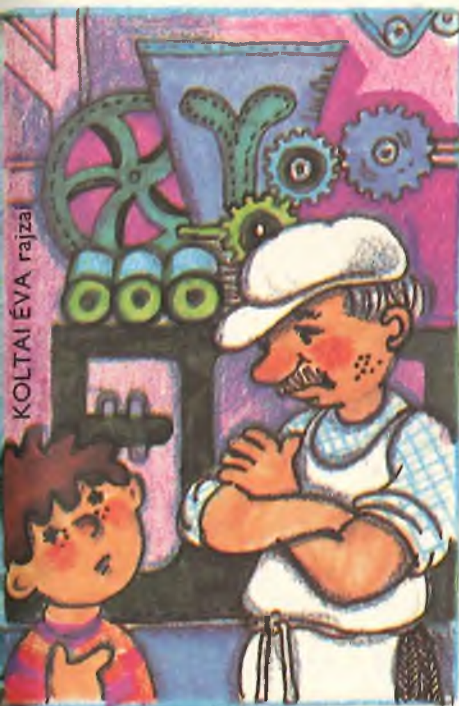
A malom udvarára érkezve, Vova egyetlen embert se látott. Belépett az üzembe, s először úgy tűnt, hogy ott sincs senki. Csak a dübörgő gépek. Őrölték a gabonát.

— Hé, van itt valaki?! — kiáltotta Vova. Akkor odament hozzá néhány munkás.

— Szóval, te vagy az! — mondták. — Neked nem őrlünk lisztet. Menj a mezőre, a kolhozparasztokhoz. Ha adnak gabonát, beszélhetünk a dologról.

Kenyérbél a kolhozban is megelőzte Vovát.

KOLTAI ÉVA rajzai

...Fenséges volt a kombájn. Szórta a magot a teherautóra. Kenyérbél pedig rohangált a gabonaföldön, és mutogatta mindenkinek a sérüléseit. Vova csaknem sírva fakadt: ha Kenyérbél itt van, a brigádvezető nem ad neki gabonát. A brigádvezető azonban nem hányt Vova szemére semmit.

— Jó, hogy jöttél — mondta. Éppen segítségre van szükségünk. — Felültette ügyesen Vovát a kombájnra. Maga is felállt melléje, s az irányító kart lenyomva mutatta, hogyan kell kiengedni a szalmát a kombájnból.

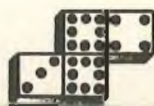
És Vovának sóhajtani se volt ideje — a szalma folyamként ömlött, egyre csak ömlött. Ráadásul a nap is hevesen tüzelt; Vovának hátához tapadt az ing. Elmúlt egy óra, elmúlt még egy, és Vova már el is felejtette az órákat számolni.

— Ebéd! — vezényelt a brigádvezető.

Vova lassan lemászott a kombájnról, és leült a földre. A karja mintha ólomból lett volna. És borzasztóan éhes volt. A brigádvezető elővett egy nagy cipót, letört belőle egy jókora darabot Vovkának. Kezében tartva a kenyeret, Vovka Kenyérbélt kereste a szemével, de sehol sem látta. Eltűnt, mintha a kenyér héja mögé rejtőzött volna.

Az ukrán író meséjét
KELEMEN SÁNDOR fordította

Találós kérdés

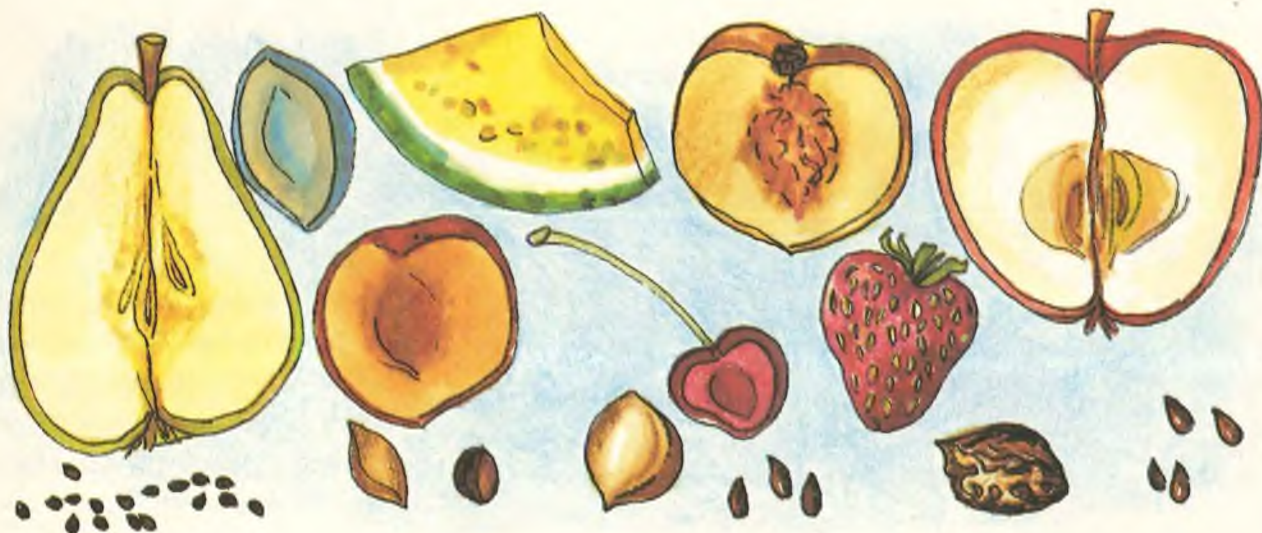
Kívül bőr,
belül hús,
húson belül csont,
csonton belül hús.
Mi az?

(Szilva)

MAGOLÓ *Rejtvény*

Észrevetted már, hogy a gyümölcsöknek nemcsak az alakja, színe, íze, illata különbözik, hanem a magja is?

Ha félbe vágunk egy almát, hosszúkás, apró, sötétbarna magokat találtunk a magházban. A ribiszke, a málna, az egres belsejében soksok apró, ehető magocska ül. A szilva magja kemény, mint a csont, és szinte szúr, olyan hegyes, hosszúkás. A cseresznyéé, a meggyé gömbölyű és sima. Annál rücskösebb az őszibarack jókora, kemény magja.

Képünkön félbevágott gyümölcsöket látsz; édesanya gyümölcssalátát akar készíteni belőlük. Ezért — egy híján — ki is magozta őket. A magokat a napra tette száradni, mert a gyerekek szebbnél szebb mintákat tudnak kirakni belőlük.

Nézd meg figyelmesen a magokat, és találd ki, hogy melyik gyümölcsből valók! Kiderül az is, hogy melyik az az egy gyümölcs, amelyet nem magozott ki édesanya. Vajon miért? Hol terem ez a gyümölcs? Fán? Bokron? A földön? Rajzold le, és küldd el rajzodat Dörmögőnek!

KERESD AZ EGYFORMÁKAT! *Rejtvény*

MADÁR ESZTER rajzai

Régen megérett már a szamóca, javában érik a barack, az alma, körte, szilva; elkészültek a befőttek. A felnőttek megrakták velük a kamra polcait; jó lesz a gyümölcs télire!

Mindenféle gyümölcsből tettek el egy kicsit, de az egyiket különösen kedveli a család. Ebből két üveggel is láthatsz a polcon. Melyik az a két egyforma üveg? Keresd meg!

MELYIK ISMERŐSEBB? *Rejtvény*

Jobban ízlik a gyümölcs, ha szép tálra teszik, a gyümölcslé pedig, ha szép kancsóból töltik a pohárba.

Képeinken 2 régi magyar és 2 régi török edényt látsz. Ha már iskolás vagy, keresd meg felnőtt segítségével, melyek lehetnek a magyar edények! Rajzolj le valamelyik magyar edényről egy mintát, és küldd el rajzodat Dörmögőnek!

Összeállította: *RICHTERNÉ KROPF ANIKÓ*

Barlangposta

Kedves Gyerekek!

Nagyon meglepődtem Kátai Emese kisiskolás olvasónk sorain. Ezt írta:

„Szívesebben lennék fiú. A lányoknak nem jó, mert sokat kell otthon dolgozni. Az öcsém még a szemetet sem akarja levinni, és nem is viszi. Apu meg alszik, amikor anyu mos. Csak én szoktam segíteni".

Kislány voltam a jelmezbálon

KERTÉSZ DÁVID *encsi olvasónk rajza*

BALOGH EDIT *hortobágyi olvasónk rajza*

Kedves Emese! Te biztosan szívesen segítesz az anyunak, hogy több időt tölthessen veletek. Az öcsédnek is jobb lenne, ha anyukátok többet mesélhetne nektek, játszhatna veletek. Ha szépen megbeszélnéd ezt az öcséddel, biztosan belátná, hogy igazad van, talán még aput is rávehetnétek a közös munkára! Sok családot ismerek, amelyek gyorsan, együtt végzik el a házi munkát, és utána együtt töltik a szabadidőt is.

Előkerestem egy korábban kapott levelet, amit Kuti Gábor írt:

„Könnyű a lányoknak, őket mindenki szereti. Csak nyafognak egyet, és a felnőttek nekik adnak

igazat. Nekik mindent szabad, még csúfolódni is. Ha meg kapnak a fejükre, akkor futnak árulkodni."

Hogy van ez, gyerekek? A fiúk a lányokat irigylik, a lányok a fiúkat? Szerintetek ki a szerencsésebb? Aki fiúnak született, vagy aki lánynak?

Mit tesztek azért, hogy a ti családotok több időt tölthessen együtt? Rátok milyen munkát lehet bízni? Várom leveleiteket!

Szeretettel üdvözöl benneteket

Dörmögő Dömötör

Jaj de szép, jaj de szép!
Ez a gyönyörű táj.
Ide járok énekelni,
mint minden kis madár.

SAJTOS ORSOLYA *(Székesfehérvár)*

Kirándul a család
VOLONCS KATALIN *budapesti olvasónk rajza*

Júniusi rejtvényeink helyes megfejtése:
A tárgyak közül a fagylalt változtatja meg leghamarabb az alakját, ha rásüt a nap, mert elolvad.
Sok olyan szót gyűjtöttetek, amelyben benne van a *nap* szó. Például: *nap*tár, *nap*ló, hol*nap*után, név*nap*, vasár*nap*.
Az *Új színek születnek* című rejtvény megfejtése: *narancssárga* és *zöld*.
Jutalmat kaptak:
Antal Melinda, Örménykút
Baranyai Orsolya, Telkibánya
Berke Krisztián, Vác
Bojcsuk Brigitta, Budapest
Bolla Katalin, Sirok
Dzsida Tamás, Szentendre
Hargitai Dóra, Budapest
Horváth Anna Adrienn, Nagyszénás
Horváth László, Nagyszénás
Kovács Nikolett, Szolnok
Mészáros Edit, Nagyszakácsi
Nagy Ágnes, Budapest
Nagy Márta, Kiskunfélegyháza
Nádas Gergő, Püspökladány
Pintér Jenő, Gárdony
Popovics Kitti, Szigethalom
Rácz Évi, Barcs
Ruki László, Salgótarján
Szoboszlai Gergely, Veszprém
Takács Krisztina, Kazincbarcika
Takács Nóra, Budapest
Varga Béla, Szigetújfalu
Váradi Krisztina, Törökszentmiklós
Veréb Heléna, Eger
Vindeczker Ferenc, Soltvadkert
Vudi Gábor, Kátoly
Vudi Lívia, Kátoly
Weigert Miklós, Füzesgyarmat
Napközi Otthonos Óvoda középső csoportja, Csabrendek

Nyuszi, nyuszi, nyulacskám!
Ne félj tőlem, nincs puskám!
Van ám nékem egyebem:
Zöld káposztalevelem.

(Magyar népköltés)

F. GYŐRFFY ANNA raiza